

Foto 3: L'escamot desdejuna

Foto 4: La primera nevera

llet i un termo de cafè. Només calia comunicar-l'hi a Paco que amanís els ferros per fer el paelló.

I a les vuit en punt de la tarda (20.00 h.) del dia 10 de juliol de 1998 sortim de les Coves, amb la C-15, cap al mas de Reinaldo per recollir a Paco que acabava d'aplegar de València. Reinaldo, el germà de Paco, ens lliurà els ferros i s'oferí a pujarnos a Catí amb una Citroën Jumpy. El pare de Gabriel acceptà el canvi perquè no li agrada gaire conduir de nit.

I les fotos! No dúiem càmera. Calia tornar a les Coves perquè Tico pogués enregistrar amb una instantània el moment de glòria que suposava coronar amb èxit el cim del Tossal de la Nevera.

Fent el boig arribàrem a Catí a les nou del vespre (21.00 h.). Baixàrem tots els trastos de la furgona, ens férem la foto de rigor (Foto 1) i quedàrem amb Reinaldo, que faria d'assistència i d'avituallament, que l'endemà ens duria aigua fresca i el lloc del "rendez-vous" seria sota el pont de la carretera CV-128 que va a Catí i tra-

vessa el barranc de Gate-llà. L'hora de l'aplec seria les deu del matí (10.00 h. AM).

Agafàrem les motxilles, els sacs de dormir, el paelló, els ferros, el camping-gas, el gel, els gaiatos -jo allà on vaig sempre duc el "MANAT" de la volta dels quintos -i la resta de fòtils i tots cinc- Gabriel, Paco, Tico, Davi i jo- pujàrem barranc amunt fins que poguérem veure'ns-hi.

Paco feia de llebre i nosaltres el seguïem amb un pam de llengua -com si ens acaçaren- pel mig d'un fantàstic bosc d'alzines. Passàrem pel mas de Serra però estava tant fosc que no hi veíem la primera nevera. Una miqueta més endavant -ja són les deu de la nit (22.00 h.) i fa molta foscor- decidim aturar-nos i muntar el campament base per atacar, l'endemà, el cim. Ens distribuïm les tasques: anem a recollir aigua d'una fonteta situada ben a prop, fem llenya i encenem el foc. Als nostres peus tenim la vila de Catí, totalment il·luminada. Als fons albirem una vila. Pel campament enllumenat, esbrinem que pot ésser la Salza-

della; a l'esquerra suposem que és Sant Mateu i, més enllà, Xert.

Gira un fort vent de mestral que ens molesta per cuinar la paella. Hem de protegir el foc amb una paret de pedra. En Davi fregeix les gambes, la costella, el conill, fa el sofregit, fica l'aigua, tira l'arròs i, a un quart d'una de la mitjanit (00.15 h.) ens posem a sopar.

L'arròs no està cuit del tot, li falta sal però hi ha molta gana. Con que ens oblidàrem de comprar plats ens veiem obligats a menjar el paelló en un lloc recerós ja que el cerç mareja molt. Una roca prou gran fa de taula i pedres més petites, de cadires. Ens bevem les cerveses fresquetes i el vi de la bota. Jo no havia vist mai una cosa pareguda: en vint minuts el paelló restava escurat! Allò no era gana, semblava la fam als països del Tercer Món.

En Tico treu el termo i ens prenem el cafè. Ja és molt tard i hem d'anar a dormir. Aleshores cerquem un lloc a redós del mestral i ens colguem dins del sac. Miro el rellotge: és la una de la

matinada (01.00 h.). La lluna plena il·lumina l'indret i jo la contemplo ja que no puc cloure els ulls. El silenci i la solitud em fa reflexionar sobre allò que més estimo.

Solitud? Silenci? De sobte s'inicia un concert de sorolls no gens musicals: Paco comença a roncar, també ho fa Tico i Gabriel brama com un asne. En Davi, en canvi, s'allunya ja que no el deixen clapar. Amb aquesta sinfonia es fan tres quarts de tres (02.45 h.) que és la darrera vegada que recordo haver mirat l'hora. Quan em desperto són les cinc en punt (05.00) i la bufeta m'està a punt de petar. No sé pas quant de temps he dormit i tinc molt de fred ja que el mestral no s'ha aturat. No aconseguixo que em torni a venir la son.

A tres quarts de set del matí (06.45 h.) toquem diana. En Gabriel té el morro d'acusar-me que he roncat tota la nit. "La ignorància és tan atrevida que va aixecar la catedral de Burgos"- Nel·lo dixit.

Abans de sortir dels sacs ens retratem (Foto 2). Per l'aspecte semblen una co-